

p/cco/o

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

หากคุณตกหลุมรักกกโกซม

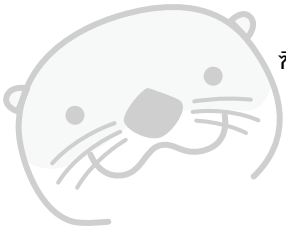
독고솜에게 반하면

๑ ๐ ๖ ๒ ๕

เจียน

กั ต ย า ป ย ภั ณ ท์

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ คั ณ

นักสืบต้องเอาจริงเอาจังอยู่เสมอ เพื่อจะได้ไม่พลาดแม้แต่เรื่องจุกจิก
และต้องคอยจดบันทึกอยู่ตลอดเวลา เพื่อจะได้ไม่หลงลืมสิ่งที่เฝ้าสังเกต
อีกทั้งต้องอ่านหนังสือทุกประเภทให้มากเข้าไว้
เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสมจะได้เอาข้อมูลนั้นมาใช้ได้

— ฮอจินฮี

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

หากคุณหลงรักทกโกซม

독고슴에게 반하면

p/cco/o

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com **f** **t** **@** **amarinbooks** **f** **@** **Piccolo Publishing**

SOM CRUSH

By Heo Jin-hee

Copyright © 2020 Heo Jin-hee

All rights reserved

Thai Language copyright © 2021 Amarin Printing and Publishing PLC.

Thai language edition arranged with Munhakdongne Publishing Group
through Eric Yang Agency Inc.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ดัดแปลงตีพิมพ์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก พฤษภาคม 2564

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

ขอเชิญ

หากคุณหลงรักทกโกซม / ฮอจินฮี เขียน: ซิตยา ปิยภัณฑ์ แปล จาก SOM CRUSH.- กรุงเทพฯ:

พิคโคโล อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2564.

(6), 214 หน้า.

1. นวนิยายเกาหลี. I. ซิตยา ปิยภัณฑ์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

นว 55ท6

DDC 895.65

ISBN 978-616-18-4229-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ ฤษณีย์ วิริตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม

บรรณาธิการบริหาร รัฐวรรณ พัฒนรัชต์อดุล • บรรณาธิการ รัฐวรรณ พัฒนรัชต์อดุล

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ ไหมตตาด • ศิลปกรรม เกติพิบูล ไหมตตาด

คอมพิวเตอร์ จิรณีย์ คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร สองนาภา ภัคทวีริลย์

ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวละออ

แยกสีและพิมพ์ที่

สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดจำหน่ายโดย

บริษัทอมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จางานอม ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 www.naiin.com

ราคา 225 บาท

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร.08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

ซึ่งในทางจิตวิทยาเรียกสภาวะนี้ว่า การเอนเอียงทางความคิด (Cognitive Biases) หรืออคติทางความคิดนั่นเอง

ทั้งที่ในความเป็นจริงแล้ว มนุษย์ไม่ได้ถูกออกแบบมาเพื่อให้เกลียดกันหรือเข้าใจผิดกัน จนเกิดการแบ่งฝักแบ่งฝ่าย เพียงแต่มีตัวแปรอย่างคำว่าอคติ นินทา อิจฉา และดัดสินเข้ามาเกี่ยวข้อง จึงทำให้เกิดสถานการณ์ในลักษณะที่คนเราเลือกจะมองแต่สิ่งที่ตัวเองอยากเห็น และเชื่อแต่สิ่งที่ตัวเองอยากเชื่อ จนทำให้เกิดหายนะตามมาอีกเป็นพรวน

ผลงานเล่มนี้ซึ่งได้รับการการันตีรางวัลชนะเลิศประเภทวรรณกรรมเยาวชนดีเด่นของมูลนิธิกตงเน ครั้งที่ 10 ประจำปี 2020 จะทำให้คุณไม่นึกเกลียดตัวละครที่ไม่ชอบเลยเมื่อปิดหน้าสุดท้ายลง เพราะคุณจะได้เข้าใจโลกของตัวละครทุกตัว เข้าใจถึงเหตุและผลในทุกๆ การกระทำของตัวละคร เพราะมันออกจะเป็นเรื่องที่ใจร้ายไปหน่อยสำหรับคนคนหนึ่ง หากเราจะดัดสินเขาจากเงื่อนไชทางสังคมที่ถูก 'สร้าง' ขึ้นมา และขณะเดียวกันมันก็เป็นเรื่องที่ใจร้ายกับตนเองด้วย ที่ไม่เปิดโอกาสให้ตัวเองได้ทำความรู้จักกับใครสักคนอย่างจริงๆ

p/ccolo

สารบัญ

นักสืบขอยูลมู

ที่นั่งด้านข้างของยอดนักสืบ	3
-----------------------------	---

องค์หญิงกันแทฮี

วิธีการใช้อำนาจ	15
-----------------	----

นักสืบขอยูลมู

ถึงแม้รู้สึกล้วนผิดหน้อยก็ตาม	39
-------------------------------	----

องค์หญิงกันแทฮี

กฎของโลก	69
----------	----

นักสืบขอยูลมู

ต้องปล่อยให้เวลาอันยาวนาน หมุนวนไปซ้ำแล้วซ้ำเล่าเสียก่อน	87
---	----

องค์หญิงกันแทฮี

บังอาจไม่รู้จักรักลือเกรง	107
---------------------------	-----

บันทึกขอยูลมู

แรงงูเงใ พยำนหลักรฐำน

และพยำำนบุคคล 123

องคฺหณึงกัณแถฮึ

ฝุบ 153

บันทึกขอยูลมู

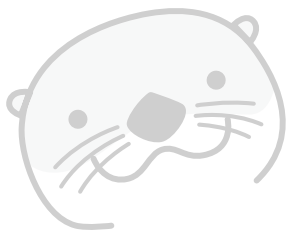
ต่างใจเตียวกัณธัอยเปอรฺ์เซินต์ 187

ส่งท่ายำจำคผู้เจียน 204

ส่งท่ายำจำคผู้แปล 207

เกียวกัณผู้เจียน 210

เกียวกัณผู้แปล 211

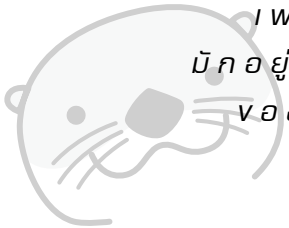

ကလေးဂိုဏ်း

ฉันคิดว่าทกโลกขณะนี้ละ
มีคุณสมบัติพอที่จะเป็น
ตัวละครหลักของคดีความได้
เพราะเด็กคนนั้น
มักอยู่ตรงจุดศูนย์กลาง
ของคดีความเสมอ

นักสืบชอยล์

ก๊อบดำบ้านจ๋องของยอดนักสืบ

ทกโกซม ฉันไม่เคยเห็นเด็กคนไหนผิวขาวขนาดนั้นมาก่อนเลย อาจเป็นเพราะผมยาวสีดำสนิท จึงทำให้ใบหน้าเธอขาวมากจนดูซีดเผือด ใบหน้าอันจิ้มลิ้มและโครงหน้าคมชัดมีเสน่ห์ชวนมองได้เรื่อย ๆ ทันทีที่ทกโกซมย้ายมาเรียนที่นี่ ก็ดึงดูดสายตาพวกเด็กๆ ไปเรียบร้อยแล้ว ไม่รู้ทำไมทำที่ที่เหมือนว่าเธอไม่ยอมเปิดรับใครเป็นเพื่อนถึงกระตุนความอยากรู้อยากเห็นของฉันได้ดีทีเดียว ฉันคิดว่าทกโกซมนี้ละมีคุณสมบัติพอที่จะเป็นตัวละครหลักของคดีความได้ แต่เธอค่อนข้างเรียบร้อยและพุดน้อย ดังนั้นฉันคงคาดหวังให้สถานการณ์บางอย่างเกิดขึ้นเหมือนกับในละครไม่ได้ แต่นั่นเป็นความกังวลที่ไร้สาระ เพราะทกโกซมมักอยู่ตรงจุดศูนย์กลางของคดีความเสมอ

“ก็บอกแล้วไง ว่าไม่ต้องเป็นห่วงทกโกซมหรอก”

พักซอนฮีเอ่ยขึ้น พักซอนฮีคือเด็กคนที่ไปไหนมาไหนแบบตัวติดกันเหมือนเป็นตังเมกับองค์หญิงทันแทฮี เพื่อนร่วมห้องของเราจริงอยู่ที่พักซอนฮีเป็นคนที่ไม่น่าไว้วางใจมากที่สุดแล้วในบรรดาเด็กที่ทันแทฮีปกครอง แต่ไม่ว่าอย่างไร ฉันก็ไม่อาจเพิกเฉยกับข้อมูลที่พรังพรูจากปากของเธอได้

“ฉันไม่ได้เป็นเพื่อนกับเด็กคนนั้นซะหน่อย ทำไมจะต้องเป็นห่วง

ด้วย แด่ส่งสัยต่างหาก”

ฉันงใจยกสมุดนักสืบขึ้นมาใกล้ใบหน้า หน้าปกไม่ได้เขียนว่าเป็นสมุดนักสืบหรอก แต่พักซอนฮู้รู้ดีว่ามันคืออะไร เพราะเธอสนใจมันตั้งแต่วันที่เรารู้จักกันครั้งแรกเมื่อวันปฐมนิเทศแล้ว พักซอนฮืออยากข้องเกี่ยวไปเสียทุกเรื่องนั่นละ

“ยูลุมู องค์หญิงไม่ปลื้มเลยนะ ที่เธอทำงานนักสืบบ้าบออะไร เนี่ย ทำตัวเป็นเด็กไปได้”

“ก็ไม่ต้องปลื้มสิ นักสืบไม่ยอมจำนนเพราะเรื่องนั้นหรอกนะ”

พักซอนฮือมองฉันคล้ายชื่นชมว่าเจ๋งอยู่เสียวิวัฒนาการ ก่อนบ๊ายบายกลางเข้าหาหยัทัศน์

“จนปานนี้แล้ว ไช้ได้สักคดีหรือยังล่ะ มัวแต่ไม่เรื่อยเปื่อยอยู่ได้ทุกวัน”

“มีแล้วยะ”

“อะไรล่ะ”

คดีแรกของฉันคือการตามเจอตัวผู้ร้ายที่เอาจิ้งหรีดถ้ำมาวางบนโต๊ะของเด็กช้อยองมีทุกเช้า ผู้เคยเป็นเพื่อนร่วมห้องเมื่อตอนบอห์ฉันตั้งชื่อคดีนั้นว่า ‘คดีปริศนาจิ้งหรีดถ้ำ’ และไขคดีได้สำเร็จ แต่ไม่อยากจะอวดกับพักซอนฮือว่านั่นเป็นผลงานตัวเอง ต้องทำให้คลุมเครือเข้าไว้ จะได้สังเกตการณ์ในฐานะนักสืบได้อย่างสะดวก

ยิ่งไปกว่านั้น พอได้อยู่โรงเรียนมัธยมต้นที่เดียวกับยองมี เรา ก็ได้เป็นเพื่อนร่วมห้องกันอีกครั้ง ยองมีเป็นเด็กช้อยายมาก ขนาดที่ว่าถ้าใครเรียกชื่อเธอใบหน้าก็จะแดงก่ำทันที ฉันเป็นนักสืบที่รู้จักเอาใจใส่ลูกความ...พอได้เป็นลูกความกันครั้งหนึ่งแล้ว ก็ถือว่าเป็นลูกความตลอดไปนั่นละ ถึงแม้ลูกความคนนั้นจะไม่เคยขอร้องให้ฉันทำคดีให้เลยก็ตาม

“กินนะ...”

ฉันอ้อมแอ้มพอประมาณ พลังแกลังจตบางอย่างที่สำคัญมาก
ลงสมุดนักสืบไปด้วย พักซอนฮีเฝ้ามองฉันทำเช่นนั้นอย่างนิ่งงัน
ก่อนจะพูดพร้อมกับยกไหล่

“แต่คดีหนังสือเรียนคราวนี้ องค์หญิงไม่ได้เป็นคนสั่งจริง ๆ นะ”

“ไม่ใช่ว่ามีทาสผู้จงรักภักดีซึ่งลงมือให้ก่อนได้รับคำสั่งหรอกหรือ”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง ยิ่งไงก็ต้องทำตัวมีพิรุณว่าตัวเองเป็นคนทำ
บ้างแล้วละ แต่นี่ทุกคนก็บอกแล้วไงว่าไม่ได้ทำ”

ทันแทฮีเคยแสดงอำนาจไปแล้วเมื่อคราวทกโกซมย้ายเข้ามา
ได้ไม่นานนัก นั่นคือการตะตองเรียงความแนะนำตัวซึ่งเป็นกิจกรรม
สำคัญอย่างหนึ่งของห้องเรานั้นเอง

อาจารย์ที่ปรึกษาใบหน้ากลมผู้มีผมขาวเยาะกว่าผมดำปฏิบัติ
ราวกับพวกเราเป็นเด็กประถมต้นอยู่ตลอดเวลา แม้ตอนนี้เราจะเป็น
นักเรียนมัธยมต้นผู้สง่างามแล้ว แต่ยังไม่วายต้องจัดบอรรถดกแต่ง
เรียงความแนะนำตัวอะไรเทือกนั้นอยู่อีก ทั้งหมดนี้เป็นเพราะอาจารย์
ที่ปรึกษาแท้ ๆ อาจารย์บอกว่าอยากให้เด็กในห้องได้รู้จักและสนิทสนม
กันมากขึ้นผ่านงานเขียนแนะนำตัว ในที่สุดพวกเราก็ต้องรังสรรค์
งานเขียนแนะนำตัวเวียนไปที่ละคน และต้องแปะมันไว้กับกระดาน
หลังห้องอยู่ครึ่งเดือน

ทว่าเอาเข้าจริงพอกิจกรรมเริ่ม พวกเด็ก ๆ กลับตั้งอกตั้งใจ
เกินคาด แม้กระทั่งคนช่างไม้อย่างพักซอนฮียังแปะเรื่องแนะนำตัวที่
เขียนมายาวกว่าคนอื่นสี่เท่า แต่ต่อให้อั้ววดเรื่องเป็นคนสนิทของ
ทันแทฮีมากขนาดไหน และคุยโวว่าจะชวนเพื่อนในห้องทุกคนไป
งานวันเกิดตน แถมแปะรูปสัตว์น่ารักที่พวกเด็ก ๆ น่าจะชอบเสีย

แน่นชนิดเพียงใด ก็ไม่มีใครสนใจข้อความแต่ละประโยคที่เธอเขียนไว้อยู่แล้ว และนั่นต่างจากกรณีของฉันแน่นอน

ทุกครั้งที่แต่ละคนแปะเรียงความแนะนำตัว ฉันไม่เคยมองผ่านไปอย่างลวกๆ เลยสักครั้ง สำหรับฉันผู้ใฝ่ฝันจะเป็นยอดนักสืบแล้ว งานเขียนทั้งหมดนั้นไม่ได้ทำให้รู้สึกตื่นเต้นเลย

ถึงอย่างไร นักเรียนที่ย้ายมาใหม่ก็ไม่ได้รับการยกเว้น ทกโกซมก็แปะงานเขียนแนะนำตัวไว้ด้วยเช่นกัน พระเจ้า มองแวบเดียวก็รู้ว่าเป็นงานที่เธอตั้งใจเตรียมมาอย่างสุดความสามารถจริงๆ เพราะนอกจากจะตกแต่งอย่างสวยงามแล้ว ยังถึงขั้นเคลือบกระดาษมาด้วยแถมเนื้อหายังดึงดูดความสนใจอีกต่างหาก ‘งานอดิเรก ทำความสะอาด! ความสามารถพิเศษ ทำความสะอาด! สีโปรด สีดำ!’ เครื่องหมายอัศเจรีย์ที่เขียนซ้ำๆ ทำเอาฉันหลุดข้าออกมาโดยไม่รู้ตัว ความรู้สึกที่ผิดแผกกับเมื่อตอนแรกเจอทำให้ฉันยิ่งสนใจในตัวเธอมากกว่าเดิม ฉันไม่รู้เลยว่าเด็กคนอื่นที่อยากรู้จักนักเรียนคนใหม่ก็ออกมายืนตรงหน้างานเขียนแนะนำตัวของทกโกซมด้วยเหมือนกัน และทันใดก็ไม่มีทางขึ้นขอบสถานการณืแบบนี้หรอก

วันรุ่งขึ้นฉันมาโรงเรียนตั้งแต่เช้าตรู่เหมือนเคย แต่ไม่ใช่คนแรก ทกโกซมมาถึงก่อน ฉันเห็นเธอยืนเหม่อลอยอยู่หน้ากระดานหลังห้องเรียนอันว่างเปล่า พอทกโกซมรู้ว่ามีคนอยู่จึงค่อยๆ หันมามอง ขณะที่ฉันมัวรื้อก็คลาดจังหวะตกทาย ทกโกซมไม่พูดอะไร เดินกลับไปที่นั่งแล้วเอาแต่คันกระเป๋ာ ส่วนฉันเองก็นั่งประจำที่เรียบร้อย

“หน้าทกโกซมเป็นรูแหละ”

ก่อนเริ่มคาบหนึ่ง พักซอนฮิโตะไหลฉันพร้อมพูด พอหันหลังไปมองก็ปรากฏว่าพวกเด็ก ๆ กำลังส่งเสียงเอะอะโวยวายอยู่หน้ากระดาน ฉันรีบแทรกฝูงเด็กเข้าไปยืนอยู่ตรงจุดเกิดเหตุ

เป็นดังที่พัทซอนฮีว่าไว้ รูปถ่ายของทกโกซมที่เคลือบไว้อย่างสวยงามถูกใครบางคนเจาะเป็นรูพูน ดูจากขนาดของรูแล้วใช้วงเวียนแน่นอน จันรีบบันทึกเหตุการณ์ลงสมุดนักสืบทันที เด็กในห้องส่วนใหญ่พกววงเวียนกันทั้งนั้น จึงใช้เป็นหลักฐานได้ยาก ทว่าก่อนที่จะลงมือสืบสวนไปตามขั้นตอน พัทซอนฮีก็กระซิบกระซาบบอก จันเจาะเองแหละ เพราะองค์หญิงสั่งมา

“เพราะองค์หญิงสั่ง เธอก็เลยทำนั้นแหละ”

จริงอยู่ที่นักสืบต้องวางตัวเป็นกลาง แต่ไม่รู้ทำไมคราวนี้จันถึงได้อยากพูดอะไรกับพัทซอนฮีสักหน่อย ทว่าเธอก็กลับยกไหล่พลางมองราวกับจะบอกว่าจันช่างไม่รู้อะไรบ้างเลย

“ก็องค์หญิงบอกเองว่าทกโกซมเป็นแม่มด”

จันไม่รู้จะตอบได้อย่างไร จึงมองพัทซอนฮีอย่างเหม่อลอยทั้งที่ยังอ้าปากค้าง

แล้วจู่ ๆ ก็นึกขึ้นได้ว่าทกโกซมเคยยืนอยู่ตามลำพังข้างหน้างานเขียนแนะนำตัวหลังจากโดนเจาะรู ตอนนั้นจันน่าจะเคยทักทายเธอ

“องค์หญิงเล่าว่าแต่ก่อนทกโกซมเคยอยู่ละแวกนี้แหละ ก็นี่ก็ว่าย้ายไปอยู่ที่ไหนไกล ๆ แล้วซะอีก แต่ดันย้ายกลับมากะทันหัน องค์หญิงเองคงตกใจแย่ จะว่าไปก็น่าตกใจอยู่หรอก เพราะยายแม่มดกลับมาแล้วนี่ องค์หญิงบอกว่าเห็นกับตาตัวเองเลยด้วย”

พัทซอนฮีกระซิบกระซาบราวกับว่าเล่าเรื่องชวนขนลุก

“แม่ของทกโกซมสวมแต่ชุดสีดำขลับ ผมก็ดำยาว แถมเที๋ยวก่นดำพวกเพื่อนบ้านทุกวัน...”

“แม่ของทกโกซมก็เป็นแม่มดด้วยเหรอ ทั้งที่เธอยังไม่เคยเห็นกับตาเนี่ยนะ”

ด้วยหน้าที่ของนักสืบแล้ว เราต้องยอมคล้อยตามอย่างเลื่อง

ไม่ได้ เรื่องเล่าเกี่ยวกับทกโกซบมีแต่ความน่ากังขาไม่สิ้นสุด พักซอนฮีหลบตาฉันเล็กน้อยก่อนจะพูดต่อ

“ก็เป็นแม่মনะสิ ได้ยินว่าเธอสาปแช่งและด่าทอคนอื่นด้วย แต่ทกโกซบเป็นแม่ผดจริง ๆ นะ เธอไม่มีเพื่อนเลยสักคน แถมไล่จับแต่แมวข้างถนนทุกวัน พอทกโกซบเปิดรั้ว พวกแมวร้อยกว่าตัวก็โผล่พรวดแล้วเข้าไปในบ้านเธอ องค์กรหญิงเคยแอบเข้าไปในสวนบ้านหลังนั้นด้วย อืม เห็นว่าพวกแมวถูกจับห้อยตัวกลางอากาศเลย ทกโกซบมองดูพวกมันแถมยังยิ้มได้อีกต่างหาก ตามที่องค์กรหญิงเล่าคือเธอไม่เคยเห็นรอยยิ้มที่เลวร้ายขนาดนั้นมาก่อนเลย เธอว่ามันน่ากลัวมาก เพราะฉะนั้นยูลมู เธอไม่จำเป็นต้องห่วงทกโกซบเลย องค์กรหญิงบอกว่าต่อให้เราเข้ากับเด็กคนนั้นได้ดี แต่อาจจะต้องเจอเรื่องอะไรอีกก็ได้”

ฉันหยุดจดบันทึกเหตุการณ์แล้วถอนหายใจพร้อมกับเอ่ยถาม

“เธอก็เลยเชื่อเรื่องพวกนั้นทั้งหมดเลยใช่ไหม”

“แล้วเธอไม่เชื่อหรือไง”

พักซอนฮีพูดลงทำหน้าราวกับไม่มั่นใจว่าจะรู้สึกกลัวหรือสนุกสนานดี

รูปแบบรูปถ่ายของทกโกซบเป็นข้อความรูปแบบหนึ่ง เป็นข้อความที่ทันสมัยส่งถึงพวกเด็ก ๆ โดยมีพักซอนฮีรับหน้าที่กระจายข้อความนั้น พักซอนฮีเที่ยวปล่อยข่าวลือพร้อมกับพูดใส่เรื่องที่ได้ยินไปทั่วสารทิศ บางคราวเธอทำตาเป็นประกาย พลังพูดเพื่อเจือถึงชั้นคุณล่ายคนที่หวังจะให้ทันสมัยกับทกโกซบปะทะกันสักครั้ง อย่างไรก็ตามก็เสี่ยงมันก็เป็นปากของเด็กน้อย แต่ฉันเพิกเฉยต่อปากนั้นไม่ได้เด็ดขาด ไม่มีเด็กคนไหนที่ไม่รู้ว่าคำพูดจากปากนั้นถ่ายทอดเจตนาของใคร

แล้วเจตนาที่ซุกซอนภายใต้คำพูดที่เล่าสู่กันฟังอย่าง ‘ทกโกซบ

เป็นแม่หมด' ก็ได้ผล บรรดาเด็กในห้องได้ยืนขวาลือที่ปักซอนฮีแล้ว แล้วเชื่อไปตาม ๆ กัน ถึงแม้ไม่เชื่อแต่ก็แกล้งทำเป็นเชื่อ เพราะเรดาร์ของพวกเด็ก ๆ ที่จับสังเกตความในใจของทันแพฮิมักตอบสนององจับไวตลอดเวลา แม้แต่พวกเด็ก ๆ ที่ดูสนใจในตัวทกโกซมก็เริ่มเก็บอาการทันที

พวกเด็ก ๆ มีพฤติกรรมรวากับว่าทกโกซมเป็นสิ่งอัปโชคและน่ากลัวมากขึ้นทุกที จะว่าแปลกก็ใช่ พวกนั้นได้รับข้อความเพียงว่าห้ามคบหาทกโกซมเท่านั้น ทำไมต้องทำกันถึงขนาดนั้นด้วยล่ะ พวกเด็ก ๆ เองคงไม่สบายใจนัก จึงอยากหาข้ออ้างมาอธิบายการกระทำของพวกตนก็ว่าได้ เพราะพวกเขาละทิ้งโอกาสที่จะได้ทำความรู้จักใครคนหนึ่งให้มากขึ้นอีกนิดหน่อยอย่างง่ายดายเกินไป

“เกิดอะไรขึ้นกับหนังสือเรียนของทกโกซมเนี่ย”

คดีหนังสือเรียนเปิดฉากขึ้นในช่วงโมงเรียนด้วยน้ำเสียงตกใจของอาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ผู้เดินผ่านโต๊ะทกโกซมกำลังจ้องมองหนังสือเรียนของเธอที่วางอยู่บนโต๊ะ ตรงกลางเล่มว่างเปล่าเพราะถูกฉีกขาด ใครบางคนคงใช้มือออกแรงฉีกมันออกมา นั่นเกิดขึ้นหลังจากงานเขียนแนะนำตัวของทกโกซมเป็นรูได้ไม่นาน

“ทำไมหนังสือถึงอยู่ในสภาพนี้ล่ะ”

ทกโกซมตอบด้วยเสียงแผ่วเบาว่าไม่ทราบค่ะ อาจารย์ที่ปรึกษาให้เธอหยิบหนังสือเล่มอื่นออกมาดูด้วย ทกโกซมทำตามคำสั่ง

“เล่มอื่น ๆ ก็ถูกฉีกเหมือนกันหมดเลย”

อาจารย์ที่ปรึกษาเสียงลั่นเครือ เด็กทุกคนล้วนมีสีหน้าเคร่งเครียดอย่างเห็นได้ชัด แวดตาทุกคนเป็นกังวลว่าตัวเองจะเดือดร้อน อาจารย์จะต้องสืบหาว่าใครเป็นคนทำแน่นอน และมั่นใจได้เลยว่าบรรยากาศในห้องเรียนต้องตึงเครียดและวุ่นวายจนกว่าจะเจอตัว

คนร้ายแน่ๆ

อาจารย์บอกว่า ถ้าไปพบตนภายในสามวันก็จะไม่เอาผิดกับเพื่อน ๆ ทั้งห้อง แม้ไม่รู้ว่าคุณสุดท้ายคนร้ายจะรับสารภาพไหม แต่ฉันอยากหาตัวคนร้ายให้พบก่อนอาจารย์ให้ได้

“ฉันแน่แล้ว”

พักซอนฮีปาวประกาศว่าคดีหนังสือเรียนไม่ใช่เรื่องที่ต้องคดีหญิงบงการ จนผ่านไปเกือบหมดยุคเธอก็ทำหน้าบูดเบี้ยวเข้ามาหาฉัน

“องค์หญิงสั่งให้ฉันไปสารภาพว่าเป็นคนทำ”

“คราวนี้เธอก็เป็นคนทำด้วยหรือ”

“ก็บอกว่าไม่ได้ทำไง!”

“ถ้าฉันทำไม่ถึงให้เธอไปสารภาพล่ะ”

“ก็องค์หญิงบอกว่าองค์หญิงเป็นคนทำเอง”

จบกัน เพราะได้พักซอนฮีช่วย ฉันจึงไม่ทันได้เริ่มสืบสวนอีกแล้ว ทำให้ไม่ได้รู้ตัวคนร้ายจากปากของพักซอนฮีอยู่เรื่อยเลยนะ

“ทันแท้เลยสั่งให้เธอเป็นแพะนะหรือ”

“ก็ใช่ไง”

“เธอเลยจะทำตามที่ทันแท้สั่งอีกแล้วใช่ไหม”

“แล้วฉันมีทางเลือกอื่นหรือไง”

อีกครั้งที่พักซอนฮีมองหน้าราวกับจะบอกว่าฉันช่างไม่รู้อะไรบ้างเลย

คดีหนังสือเรียนมีข้อสรุปอย่างเป็นทางการแล้วว่าพักซอนฮีเป็นผู้ก่อเหตุ แต่ตัวฉันยังไม่อาจสลัดความคลงแคลงใจออกไปได้ ทันแท้ที่ทำแบบนั้นจริงหรือ เธอทำไปเพราะเหตุใดกันแน่ ทั้งที่เธอเพียงส่ง

สัญญาณทางสายตาก็มีพวกเด็ก ๆ ที่รับทราบแล้วช่วยทำแทนได้ แต่นี่กลับผิด...แม้อ่านสมุดนักสืบอย่างถี่ถ้วนหลายรอบ ฉันก็ยังไม่รู้อยู่ดีว่าทำไมทันแทฮีจึงถึงขั้นต้องลงมือเอง อย่างไรก็ตาม ฉันอยากบอกทกโกซุมว่าทันแทฮีเป็นคนก่อเรื่อง

วันรุ่งขึ้นฉันเร่งรีบอย่างที่สุด จึงมาถึงโรงเรียนเป็นคนแรก ทกโกซุมมาถึงเป็นคนที่สอง เธอเดินเข้ามาทางประตูหลังห้องเรียน เหล่มองฉันแล้วเดินไปนั่งที่ ฉันเดินไปอยู่ตรงหน้าทกโกซุมทั้งที่มีมือสองข้างกอดสมุดนักสืบไว้อย่างแน่น แล้วรวบรวมความกล้าเอ่ยขึ้นเป็นครั้งแรก

“ซุมจัง!”

ทกโกซุมเงยหน้า

“ฉันมีเรื่องจะบอกเธอ!”

ลูกตาสีดำสนิทของซุมจ้องเขม็งมาที่สมุดนักสืบซึ่งอยู่ระดับอกของฉัน

“เรื่องที่ว่าพักซอนฮีไม่ใช่คนร้ายเรื่องหนังสือเรียนฉันนะเธอ”

ทกโกซุมยิ้มกว้างพลางเอ่ยขึ้น รอยยิ้มนั้นทำเอาหัวใจฉันเต้นโครมครามขึ้นมากะทันหัน

“รู้ได้ยังไงเนี่ย ที่จริงแล้วคนร้ายก็คือ...”

ตอนนั้นทกโกซุมลุกพรวดขึ้น ไม่รู้ทำไมเธอดูไม่ค่อยตื่นเต้นเลย

“ไม่ต้องบอกก็ได้ เพราะฉันรู้แล้วว่าใครเป็นคนทำ”

“พักซอนฮีบอกเธอ”

“เปล่าสักหน่อย ฉันรู้ว่าคนร้ายคือใคร ก่อนที่พักซอนฮีจะบอกเธอซะอีก”

“แล้วเธอรู้ได้อย่างไรว่าพักซอนฮีมาคุยกับฉัน”

ทกโกซุมชี้สมุดนักสืบพร้อมพูด

“ก็เธอเขียนไว้ในนั่นนี่นา”

ฉันงุนงงทำตัวไม่ถูก จึงกอดรัดสมุदनักสืบแน่นยิ่งกว่าเดิม

“เธอนี่ฉลาดจังเลย”

ตอนนั้นใบหน้าฉันร้อนระอุ

ทันทีที่ทกโกซมหัวเราะลั่นออกมา สมุदनักสืบก็พลันลอยหวิวขึ้นกลางอากาศ แล้วชั้นหนังสือก็ล้มครืน เพราะความรู้สึกสับสนฉันจึงหมายจะคว้าสมุดไว้ แต่ทกโกซมจับมือฉันไว้อย่างระวัง มือเธอเล็กและอุ่นกว่าฉันเสียอีก

“พออารมณ์ดีแล้วจะกลายเป็นแบบนี้ละ”

กระเป๋าทกโกซม โตะหนังสือ แม้กระทั่งกระถางต้นไม้ข้างหน้าต่างห้องเรียนล้วนลอยคว้างขึ้นกลางอากาศโดยพร้อมเพรียงกัน ไม่รู้ว่าเป็นเพราะแสงแดดยามเช้าส่องแสงระยิบระยับหรือเปล่า จึงทำให้บรรดาสิ่งของที่ลอยอยู่นั้นส่องแสงเป็นประกาย ทั้งเก๋อู้กับโตะของอาจารย์ แม้กระทั่งกรอบคติพจน์ประจำห้องต่างลอยหวิวส่องแสงวูบวาบเหมือนเพชร ทันใดนั้น ฉันพลันเห็นโลกเป็นสีอื่นราวกับมีอะไรบางอย่างสวมทับดวงตา รู้สึกเหมือนจู่ๆ ก็เข้ามาอยู่ในโลกแปลกประหลาดเลย! พอขาด่อยๆ อ่อนแรงลงและรู้สึกคันฝ่าเท้ายุบยับแล้ว ฉันก็ขยับหัวไหล่ขึ้นลงได้ตามใจ ช่วงเวลาที่รู้สึกตัวเบาราวกับจะบินล่องลอยนั่นเอง

“ฮะ...”

ร่างฉันลอยฟุ้ง ฉันเผลอระเบิดหัวเราะลั่นด้วยเช่นกัน ร่างของฉันพลิวไปตามลมราวกับลูกโป่งที่มีน้อยๆ ของทกโกซมถือเอาไว้ คราวนี้คงต้องเชื่อเรื่องที่ว่าทกโกซมเป็นแม่มดแล้วละ

“ขอใบิจที่เรียกฉันว่าซมนะ ยอดนักสืบ”

ทกโกซมจับมือฉันไว้ตลอดเวลาด้วยสีหน้าที่ดูเย็นอายเล็กน้อย พอคิดคู่อีกที ฉันว่าให้ทกโกซมเป็นคู่หูของยอดนักสืบก็น่าจะเข้าท่ากว่า

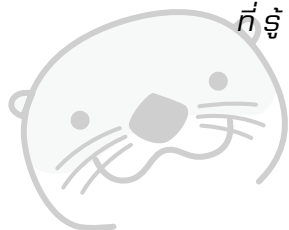
เป็นตัวละครหลักของคดีเสียอีก ฮ้า...ตอนอารมณ์ดีแบบนี้เห็นที่คงต้อง
สำรวจรอบ ๆ บริเวณนี้สักหน่อยแล้ว

■ ■

ฉันถูกทกโกชม
แย่งชิงตำแหน่งพระราชินีไปในวันนั้น
มีเพียงทกโกชมกับฉัน และพวกแมว
ที่รู้ความจริงข้อนั้น

■ ■

องค์หญิงกับแก๊ส

วิธีการใช้อำนาจ

“องค์ชายของเราเก่งจังเลย”

แม่อำแซนทั้งสองข้างต้อนรับตันจินตรงประตูหน้าบ้าน

เวลาสี่ทุ่ม พอได้เวลาที่ตันจินเรียนกวดวิชาเสร็จแล้วกลับมาบ้าน แม่ก็จะไปยืนตรงหน้าต่างระเบียง แล้วคอยเฝ้ามองแต่ตรงทางเข้าอพาร์ทเมนต์อย่างเลื่อนลอย รอคอยจะได้เห็นภาพลูกชายต้องแสงไฟข้างถนนพร้อมกับหุ่นสูงเพรียวนั้น คำพรรณนาที่ว่าสูงเพรียวในที่นี้เป็นคำคุณศัพท์ที่เกิดขึ้นจากความเชื่อของแม่ล้วนๆ เท่าที่ฉันรู้คือไม่มีใครคิดว่าตันจินเป็นแบบนั้นเลย แม้แต่พ่อเองก็ยังไม่คิดอย่างนั้น ทั้งที่ตันจินอายุมากกว่าฉันสองปี แต่เขากลับตัวสูงเท่าฉัน อีกทั้งมีรูปร่างแคระแกร็น นี่ขนาดเห็นแก่ว่าเป็นคนในครอบครัวจึงช่วยมองในแง่บวกแล้วนะ แต่เขายังอยู่ในระดับแค่ดูน่ารักนิดหน่อยแบบธรรมดาๆ เท่านั้นเอง เล่าขนาดนี้ก็น่าจะได้กันได้แล้วละว่าตันจินคือพี่ชายของฉันเอง เขาเป็นความรักของแม่ ความหวังของแม่ และเป็นทุกสิ่งทุกอย่างของแม่...นั่นละ ตันจิน

“หิวไหม ไปล้างมือแล้วมากินของว่างนะจ๊ะ”

แม้ว่าตันจินผู้กินไม่เก่งจะไม่เคยเอ่ยปากว่าอยากกินอะไรยามดึก แต่แม่ก็มักถามไถ่เขาเหมือนเดิมทุกวันอย่างไม่เหน็ดเหนื่อย ใช่ว่าฉันไม่เข้าใจที่เห็นตันจินเอาแต่ส่ายหน้าไม่ตอบอะไรแล้วเดินเข้าห้องไป

ถ้าเทียบกับฉันคนที่หาเรื่องทะเลาะกับแม่ได้สารพัดเรื่องแล้วละก็ ดันจินวูวี่เพิกเฉยต่อแม่อย่างเป็นธรรมชาติถึงขั้นที่ทำให้คิดว่านี่เขา บรรลุนิพพานไปแล้วหรือยัง เขาเป็นคนพูดน้อยอยู่แล้ว แต่พออยู่ ต่อหน้าแม่อีกก็ยิ่งพูดน้อยลงไปอีก เห็นอย่างนั้นฉันจินไม่ได้บึ้งหรอกนะ ถึงแม้เขาจะไม่ได้เฉลียวฉลาดมากเท่ากับที่แม่เชื่อ แต่ก็มีบ้างบางครั้งว เพียงไม่กี่คราวหรอก ที่เขาไม่ได้ทิ่มทิ่มมากเท่ากับที่ฉันคิด

ระหว่างที่ฉันจิ้นล้างมือ แม่อัก็เตรียมของว่างให้ ฉันสงสัยจังว่า มีแต่แม่ของเราที่ทำแบบนี้ หรือบรรดาแม่ ๆ คนอื่นก็ทำแบบนี้เหมือนกันด้วย ที่ต่อให้ลูกตะโกนว่าโนก็ยิ่งเชื่อว่าเป็นเยส และอาจทำ อย่างนั้นโดยไม่ได้เลือกที่รักมักที่ชัง เพราะแม่เอาความดื้อดึงอัน แปลกประหลาดนั้นมาใช้กับฉันด้วยเหมือนกัน

ไม่ว่าฉันจะบอกอย่างไรว่าไม่นัดเล่นเปียโน แม่อัก็กลับบอกว่า มันไม่มีทางเป็นเช่นนั้นได้เด็ดขาด ตอนเป็นเด็ก ฉันเคยมีความ สามารถพิเศษแยกแยะเสียงที่ได้ยินอย่างจะฉานทันที เวลานี้แม่ จึงบอกว่าฉันกำลังบั่นทอนพรสวรรค์ พร้อมกับบอกว่านั้นเป็นบาป อีกด้วย พอพ่อแอบเข้าข้างฉัน แม่อัก็ขึ้นเสียงใส่ทันทีทันควัน ถามว่า ที่พูดเพราะนึกเสียดายเงินค่าเรียนแบบตัวต่อตัวใช่ไหม พ่อผู้เข้ามา พัวพันกับปัญหาการเล่าเรียนตกอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่ใช่วางมือ ข้างเดียว แต่ต้องวางมือทั้งสองข้างเลย สุดท้ายฉันจึงยังเรียนเปียโน แบบตัวต่อตัวตามเจตนารมณ์ของแม่อยู่ดี แม้ตอนนั้นฉันจะเป็น นักเรียนชั้นมอดันแล้วก็ตาม แต่ฉันไม่คิดว่าตัวเองพ่ายแพ้แม่หรอกนะ ฉันเอ่ยคำพูดทิ่มแทง แล้วบอกความคิดเห็นตัวเองทุกครั้งทีไปเรียน วันที่แม่อยอมล้มเลิกเรื่องจิ้นยอมมาถึงในสักวัน และฉันจะเฝ้ารอวันนั้น

“พวกเด็กผู้ชายทำเราเหนื่อยกายนะสิ เพราะไม่ค่อยมีเรื่องให้ ปวดหัวเท่าไร” ส่วนพวกเด็กผู้หญิงนี่เล่นเอาเพลียไปเลยจริงๆ ชอบ

เข้ามาเล่นสงครามประสาธกับแม่ และคิดแต่จะเถียงอยู่นั้น...เธอมีแต่ลูกชายสองคน ถือว่าโชคดีมากเลยนะ”

นั่นเป็นคำพูดที่แม่เคยคุยกับเพื่อนในวันหนึ่ง ฉันไม่ได้บังเอิญไปได้ยินเข้าและไม่ได้แอบฟังด้วย แม่พูดเสียงดังคล้ายว่าให้ฉันได้ยิน ฉะนั้นจึงเป็นไปได้เลยที่ฉันจะได้ยินสิ่งที่แม่พูด

“เจ้าจินของฉันไม่เคยทำให้ปวดใจเลย แต่แม่แท้ทำไมถึงเป็นแบบนี้ก็ไม่รู้ ชอบเข้ามาซักไซ้ไล่เลียงแล้วพูดจายกย่องไปซะทุกอย่างจนฉันเหนื่อยใจจะแย่อยู่แล้ว หรือว่าเริ่มเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นแล้วก็ไม่รู้ะ พอเริ่มพูดได้ก็เป็นอย่างนั้นมาตลอดเลยละ นี่ถ้าไม่ใช่ช่วงวัยรุ่นก็กลัวมึนใจอยู่เหมือนกันว่าจะทำยังไงดี ถ้าหนักข้อยิ่งกว่าตอนนี้แล้วฉันจะทำยังไงดี จินเหวอ จินเขาไม่มีช่วงวัยรุ่นอะไรทำนองนั้นหรือ เขาเรียบบ่อยมาก...ฉันไม่หวังจินเลย”

ตันจิน ตันจินแล้วก็ตันจิน...ตันจิน องค์ชายของแม่ แม่เชื่อว่าสักวันองค์ชายของแม่ผู้ไม่เคยทำให้แม่ปวดใจเลยสักครั้งจะกลายเป็นพระราชานี่นาภาคภูมิใจ แล้วทำให้แม่สุขใจยิ่งขึ้น แต่มันจะไม่เกิดเรื่องแบบนั้นหรือ โลกใบนี้มีเรื่องราวบรืนอย่างนั้นที่ไหนกัน อย่าว่าแต่พระราชานะ ตันจินไม่มีแม่แต่พรสวรรค์ที่จะเป็นองค์ชายเลยด้วยซ้ำ แล้วเขาจะกลายเป็นพระราชายังไง แม่คิดว่าลูกชายมีนิสัยอ่อนโยนจึงไม่ชอบหาเรื่องทะเลาะเบาะแว้ง แต่สาเหตุที่ตันจินไม่ทะเลาะมีอยู่ข้อเดียว คือเขากลัวว่าจะแพ้ต่างหาก

ฉะนั้นตำแหน่งพระราชานี้ไม่ใช่ตันจิน แต่เป็นฉันนี่ละ มันมีไว้ให้ทันแท้คนเดียวเท่านั้น แม่แค่ยังไม่รู้เรื่องนี้อยู่คนเดียว

ในความทรงจำของฉัน คือตั้งแต่ตอนเริ่มคบพวกเด็ก ๆ วัยเดียวกัน ฉันก็มีพรสวรรค์เป็นพระราชานอยู่แล้ว ฉันเป็นหัวหน้ากลุ่ม

ไม่ว่าจะที่สนามเด็กเล่นใกล้บ้าน ที่โรงเรียนอนุบาล หรือที่โรงเรียนประถมศึกษาก็ตาม ถ้าถามว่าแล้วฉันทำแบบนั้นได้อย่างไร ฉันก็คิดจะตอบแบบนั้นะ ว่าชีวิตมันจะยากยิ่งขึ้น ถ้าฉันไม่ทำอย่างนั้น

ฉันมักโตเกินวัยนำหน้าพวกเด็ก ๆ เสมอ หัวไวและพูดจาไม่เหตุมีผล ทั้งยังมีรูปร่างหน้าตาโดดเด่นสะดุดตา จึงเป็นไปไม่ได้เลยที่จะไม่โด่งดัง พวกเด็กผู้หญิงต่างก็เชื้อพังฉัน ส่วนพวกเด็กผู้ชายก็ไม่กล้าต่อแยะ ในวัยเด็ก ความแข็งแกร่งช่วยให้ฉันไม่ถูกใครทำร้ายความรู้สึก และนับตั้งแต่เมื่อได้เข้าโรงเรียน ความหัวไวก็ช่วยให้ฉันเป็นที่ยอมรับจากทุกคน

พวกอาจารย์ก็อยู่ฝ่ายเดียวกับฉัน เพราะพวกเขาต้องให้เด็กอย่างฉันเป็นหัวหน้าห้อง งานต่าง ๆ จึงดำเนินไปได้อย่างง่ายดายสำหรับฉัน อาจารย์เป็นฝ่ายที่ฉันควบคุมได้ง่ายกว่าเพื่อนวัยเดียวกันเสียอีก พวกอาจารย์ออกจะหัวโบราณและมีมาตรฐานของตัวเองชัดเจน ดังนั้นจึงเผชิญหน้าได้ง่ายกว่าพวกเด็ก ๆ ที่ไม่รู้ว่าจะกระเดื่องกระดอนไปทางไหน

อย่างไรก็ตาม เมื่อในกลุ่มมีหัวหน้าอย่างฉัน มันทำให้ทุกคนต่างก็ตั้งพลังอำนาจของตนออกมายื่นให้ฉันทีละนิด ไม่ว่าจะเต็มใจหรือไม่ก็ตาม พวกเด็ก ๆ อย่างพักซอนฮีไม่รู้เลยว่า อำนาจที่พวกตนส่งต่อให้ฉันนั้นล้ำค่ามากขนาดไหน อำนาจที่ฉันได้รับมาคือความตั้งใจแน่วแน่ของเด็กพวกนั้น เป็นความตั้งใจแน่วแน่ที่จะไม่ทำตามคำพูดของผู้อื่น หากเป็นฉัน นั่นเป็นพลังอำนาจสำคัญที่ฉันจะไม่หยิบบินให้ใครโดยเด็ดขาด

ฉันไม่คิดจะเยาะเย้ยเด็กพวกนั้นหรอก ทุกคนต่างก็รู้อยู่แก่ใจว่าพวกตนช่างอ่อนแอ พวกเขาล้มเลิกที่จะเป็นคนที่แข็งแกร่งขึ้นด้วยเหตุผลหลากหลาย พวกนั้นไม่อยากจะพยายาม หรือต่อให้เคยพยายาม

แล้วแต่ก็ไม่ได้ผล แล้วพอทำเช่นนั้น คราวนี้ก็ไม่ว่าแล้วแต่จะรับ
อำนาจของตนคืนไป ฉันคิดว่าสุดท้ายแล้วแต่ละคนย่อมมีที่ทางของ
ตัวเองเป็นธรรมดา มันไม่ได้เป็นเช่นนั้นหรอกหรือ โลกเราจะเป็น
อย่างไรถ้าทุกคนต่างก็ปรารถนาจะเป็นพระราชาทั้งหมด เพียงแค่
จินตนาการก็เวียนหัวเสียแล้ว

“แทฮี เธอได้ยินเรื่องนั้นหรือยัง ที่ว่าจะมีเด็กใหม่ย้ายมาอยู่
ห้องเรา”

“นั่นหรอ”

พักซอนฮีมักตั้งใจฟังเรื่องราวทั้งหลายทั้งปวงจากทั่วทุกหนแห่ง
นั่นคือเหตุผลที่ฉันไม่อาจหลีกเลี่ยงพักซอนฮีได้

“มีเด็กที่ย้ายโรงเรียนตอนเทอมสองอยู่ทุกที่แหละ ว่ามั๊ย จะทำ
ยังไงได้ละเนอะ”

พักซอนฮีพูดน้ำไหลไฟดับ

“คงมีเหตุผลนะสิ”

ฉันเกลียดความไม่รอบคอบจึงตอบได้อย่างเยือกเย็น

“มันน่าหงุดหงิดนี่นา ถ้าเด็กอ่านบรรยายภาศไม่ออก”

พอเห็นพักซอนฮีเริ่มร้อนใจไปแล้ว คล้ายว่าตนมีเรื่องต้องจัดการ
ฉันจึงคิดว่าจะต้องปรามไม่ให้เธอทำเรื่องเหลวไหล ฉันก็ดริมฝีปากเบาๆ
พลาบยืมให้เธอ

“ซอนฮีจ๊ะ”

“หืม”

“ยังเป็นคนแปลกหน้า พวกเราก็ยังต้องช่วยให้เด็กคนนั้นปรับตัว
ได้เร็วๆ สิ”

“หา อืม”

ขึ้นชื่อว่าอำนาจ ก็ใช่ว่าจะใช้ไปตามอำเภอใจได้เช่นนั้น ขอนสีจะ
เราต้องตัดสินใจให้รอบคอบอย่างมากกว่าจะใช้อำนาจเมื่อใด ฉันมอง
พักขอนสีผู้ทำหน้าเล็กน้อยและไม่ลืมที่จะส่งยิ้มให้ พักขอนสีเล่าต่อ
ด้วยพลังใจที่ลดลงไประดับหนึ่ง

“ยังไงก็เถอะ ฉันรู้ชื่อเด็กคนนั้นแล้วละ ทกโกชม เห็นว่าชื่อชม
และนามสกุลทกโก”

“หา”

ทกโกชม...พักขอนสีเอ่ยชื่อนั้นออกมาโดยไม่สะทกสะท้านราวกับ
ว่าเธอจำอะไรไม่ได้เลย ขณะที่ฉันยังจำได้อย่างแจ่มชัด

ทกโกชมหรือนี่ ไม่คิดไม่ฝันเลยว่าเธอจะโผล่เข้ามาในชีวิตฉัน
อีกครั้ง

ฉันได้พบทกโกชมเป็นครั้งแรกเมื่อฤดูร้อนตอนอายุสิบปี ซึ่งชีวิต
ดูคล้ายว่ากำลังดำเนินไปอย่างราบเรียบแต่ก็น่าเบื่อหน่ายด้วย เพราะ
ครอบครัวของทกโกชมย้ายมาอยู่แถวบ้านเรา แม้จะเรียกว่าครอบครัว
แต่พวกเขามีกันเพียงสองคนเท่านั้น คือทกโกชมกับแม่ของเธอ และ
ข้าวของเครื่องใช้มีน้อยมากถึงขั้นไม่รู้ว่ามีรถบรรทุกวิ่งเข้ามาเพื่อขน
สัมภาระย้ายเข้าบ้าน

บรรดาเพื่อนบ้านต่างเมียงมองบ้านของเพื่อนบ้านผู้ย้ายมาใหม่
พร้อมกับคาบข้อมูลอย่างโน้นอย่างนี้มาบอกแม่ ชาวลื้อซี้ปะตั่วอย่างมี
ชายหนุ่มแะมาที่บ้านเป็นครั้งคราว และได้ยินทกโกชมเรียกชายคนนั้น
ว่าน้า

“ถึงยังไง เรื่องผู้ชายก็เป็นเรื่องปกติอยู่แล้ว”

แม่พูดเช่นนั้นแล้วสายหน้าไปมา คงกำลังนึกถึงเพื่อนบ้าน
ที่ย้ายมาใหม่ที่ไม่ชอบชี้หน้าแน่นอน

“พี่สาวตัวเองคงสติสตั้งไม่ค่อยดี ก็เลยต้องเที่ยวไปเที่ยวมาละมัง”

แม้มักไม่ค่อยชอบใจอะไรหลายอย่างอยู่เสมอ แต่ในช่วงนั้น ฝ่ายที่นับว่าแม่ไม่ปลื้มมากที่สุดก็คือเพื่อนบ้านผู้หญิงที่ย้ายเข้ามาใหม่ แม่ของทกโกซมนั่นเอง เพื่อนบ้านแปลกหน้าที่แม่มยังไม่รู้จักแท้ ผู้มีผมสีดำยาวสยายลงด้านล่าง สวมหมวกสีดำปีกกว้างและชุดกระโปรง สีดำยาวกรอมข้อเท้ายามไปไหนมาไหน เป็นตัวละครผู้นำสงสัยที่แม่เปิดใจยอมรับตามมาตรฐานของตนได้ยากเหลือเกิน อย่าว่าแต่แวมามอบขนมต็อก¹ ทักทายกันเลย บางคราวที่พบกันโดยบังเอิญ เธอก็แค่พยักหน้าให้แม่โดยปราศจากรอยยิ้มแค่นั้น จึงเป็นไปไม่ได้เลยที่แม่จะมองเธอด้วยสายตาเป็นมิตร

ขณะที่ฉันมองว่ามีเรื่องที่ทำให้แม่หัวเสียอย่างที่สุดเรื่องอื่นอีก นั่นคือหญิงเพื่อนบ้านเจ้าปัญหาไม่สนใจใยดีแม่เลยแม้แต่ปลายเล็บ เธอเป็นเพื่อนบ้านคนแรกที่ไม่สนใจว่าแม่มีบทบาทแบบไหน แผลงฤทธิ์อย่างไรได้บ้าง แม่เข้าใจว่าตนถูกเพิกเฉยเข้าให้แล้ว จึงเห็ดอดดลมาก เสียจนระเบิดอารมณ์ออกมา

พูดตามตรง ฉันไม่ได้มองว่าท่าทางแบบนั้นของแม่เป็นเรื่องดีไปเสียหมด แต่ตอนนี้ฉันเข้าใจแล้ว ว่ายามกฎเกณฑ์ในโลกของฉันเกิด รอยร้าว นั้นยากเย็นเพียงใดที่ต้องควบคุมสารพัดอารมณ์ความรู้สึก อย่างความกังวลใจ ความผิดหวัง และความโกรธเคือง

แม้คือพระราชินีในโลกของแม่ โลกของแม่มีกฎเกณฑ์ที่แม่ สร้างขึ้น อย่างน้อยๆ เท่าที่ฉันรู้คือผู้คนละแวกนี้ บรรดาญาติ และ พวกคนรู้จัก ไม่เคยแตะต้องกฎเกณฑ์นั้น แม้จะมีคนที่พูดลับหลัง อยู่บ้าง แต่ไม่เคยเห็นพวกเขาทำเช่นนั้นต่อหน้าแม่เลย

¹ ตามธรรมเนียมปฏิบัติของชาวเกาหลี คนที่ย้ายเข้ามาใหม่จะต้องนำขนมต็อกหรือเค้กข้าวเกาหลี ไปมอบให้เพื่อนบ้าน เพื่อทักทายทำความรู้จักและสร้างสัมพันธ์ไมตรีต่อกัน – ผู้แปล

‘ต้องไม่มีผู้ใดเฝ้าเจยพระราชา’

ถ้าตั้งกฎแบบนี้แล้วละก็

‘ชั่วขณะที่เราถูกเพิกเฉย นับว่าเราถูกแย่งตำแหน่งพระราชา
ไปเสียแล้ว’

นี่เป็นสัจธรรม

เพื่อนบ้านคนใหม่ของแม่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์และสันคลอนบัลลังก์
และในช่วงเวลาที่ฉันเพิ่งเริ่มรู้สึกตัวว่าตนเองเป็นพระราชาอย่างในตอนนี้
ทกโกซม เพื่อนบ้านคนใหม่ก็สันคลอนตำแหน่งของฉันไปแล้วเช่นกัน

วันเกิดเหตุวันนั้นท้องฟ้ามีดครึ้มมืดปกติ เป็นวันที่ทิวทัศน์นอก
หน้าต่างทำให้รู้สึกหดหู่เสียจนแม้ตั้งใจแกล้งป่วยก็ไม่นึกอยากออกไป
นอกบ้าน ทว่าฉันต้องไปโรงเรียน พอขึ้นเทอมใหม่แล้วมีหลายสิ่ง
ที่ต้องเอาใจใส่มากยิ่งขึ้น จึงไม่มีเวลาพักผ่อน คิดว่าถ้าฉันไม่ได้
อยู่ด้วยในตอนนั้น โรงเรียนก็จะเสียศูนย์ ฉันพบปะเด็ก ๆ แล้วสั่งงาน
อย่างละเอียด เพราะเป็นฤดูกาลที่ไม่ได้มีสาระสำคัญ ฉันลองวาดภาพ
เรื่องที่จะทำในวันนั้นอยู่ในหัว ทั้งที่ยังนอนอยู่บนเตียงพลางบิดขี้เกียจ
ไปด้วย

ตอนนั้นเอง

“กรี๊ด!”

ฉันได้ยินเสียงกรี๊ดร้องจากข้างนอก พอตกใจลุกขึ้นมองไป
นอกหน้าต่าง ก็เห็นแม่กำลังยืนใช้ลำตัวดันประตูรั้วที่เปิดออกครึ่งหนึ่ง
ในมือถือถุงพลาสติกที่บรรจุขวดเปล่ากับของที่ทำจากพลาสติกอยู่เต็ม
คงกำลังจะออกจากบ้านเพื่อไปทิ้งขยะรีไซเคิลพอดี

ฉันแนบใบหน้ากับหน้าต่าง แล้วมองสำรวจไปทั่ว แต่ไม่เห็น
สิ่งที่ทำให้แม่ตกใจเพราะลำตัวของแม่บดบังอยู่ ฉันวิ่งผลุนออกจาก

ห้องทันที พ่อกับตันจินที่อยู่บนชุนนอนก็วิ่งออกมาที่ห้องนั่งเล่นด้วย เราต่างจ้องมองกันด้วยสีหน้างงง

“เกิดอะไรขึ้น...เสียงอะไรนะ”

พ่อเกาะมบนศรชะที่ยุ่งเหยิงไปมาพลางเอ่ยขึ้น

“ไม่ใช่แม่หรือกหรืออะ”

ตันจินพึมพำ

“แม่หรือ”

“เสียงเหมือนแม่อยู่นะ...”

เป็นบทสนทนาที่ไร้ประโยชน์และไม่จำเป็นต้องรอฟังเสียงนั้นอีกต่อไป ฉันหันไปเปิดประตูหน้าบ้านแล้วออกมาตรงลานบ้านทันที มีเพียงถุงพลาสติกที่แม่เคยถือร่วงลงพื้นเท่านั้น ส่วนแม่ยังยืนอยู่ท่าเดียวกับเมื่อครู่ ฉันเดินเข้าไปหาอย่างระมัดระวัง

“แม่”

ไม่มีปฏิกิริยาตอบรับใดๆ นั่นทำให้ฉันยิ่งสงสัยมากขึ้นอีกว่าอะไรคือสิ่งที่ทำให้แม่ตัวแข็งทื่อได้ถึงเพียงนี้ ขณะที่ฉันกำลังจะแตะหลังแม่ขึ้น

“แม่อะ ทำไม...”

ตันจินผู้เดินตามออกมาก็เอ่ยขึ้น และชั่วขณะที่เขาพูดนั้น ลำตัวของแม่ที่เคยแน่นิ่งไม่ไหวติงกลับสะดุ้งโหยงราวกับถูกไฟดูด ไหล่ของแม่สั่นไหวพลางตะโกนออกมา

“อย่าเข้ามา!”

น้ำเสียงของแม่เอาเป็นเอาตาย เธอถึงประตูปิดแล้วหันหลังขวับท่าทีของแม่ผู้พิงหลังกับบานประตูแล้วยืนขวางไว้นั้นดูจริงจังคล้ายว่าจะไม่ยอมให้ใครคนไหนเดินออกไปนอกประตูบานนั้นเลย ทว่านั่นเป็นสิ่งที่ฉันคิดไปเอง

“จินจำ รีบเข้าไปเร็ว”

คนที่แม่อยากปกป้องมีเพียงต้นจินคนเดียวเท่านั้น ฉันจ้องมองใบหน้าของแม่ที่ตกตะลึงจนซีดเผือดก่อนจะเอ่ยถาม

“แม่! มีอะไรหรือ”

“แทอี ลูกก็เข้าไปด้วยสิ จิน แม่บอกให้รีบเข้าไปไป!”

ถ้อยคำอันดุนของแม่ทำเอาต้นจินค่อยๆ ย่องถอยหลัง พ่อตบไหล่เขาเบาๆ พลางทำไม้ทำมือว่าให้รีบกลับเข้าไป ก่อนสืบเท้าเข้าไปหาแม่

“เกิดอะไรขึ้นล่ะเนี่ย”

น้ำเสียงปนตำหนิเล็กน้อย ว่าทำไมแม่จึงได้ตื่นตระหนกหนักหนาตั้งแต่เช้า

“ขนาดฉันเห็นกับตากียังไม่อยากจะเชื่อเลย นั่นมันอะไรกัน”

ต้องดูให้แน่ใจเสียก่อนว่าต้นจินปิดประตูด้านหน้าและเข้าไปข้างในแล้ว แม่จึงวางใจเอ่ยตอบได้

“ไหนหลบหน่อย จะได้ดูว่ามันคืออะไร”

พอพ่อโบกมือไหวๆ แม่ก็รีรออยู่ชั่วครู่แล้วขยับออกมาด้านข้าง พ่อยืนอยู่หน้าประตู จ้องมองฉันครั้งหนึ่งแล้วหันไปหาแม่ เป็นเชิงถามว่าตอให้แทฮืออยู่ด้วยกันไม่เป็นไรใช่ไหม แต่แม่ไม่ทันสังเกตเห็น พ่อถอนหายใจแผ่วเบาแล้วใช้มือข้างหนึ่งผลักประตูออกไปเงียบๆ แล้วบานประตูก็เปิดออกอย่างช้าๆ

อย่างช้าๆ อย่างช้ามาก

ดวงตาของฉันเบิกกว้างขึ้นทีละนิดเป็นจังหวะเดียวกันกับความเร็วของประตูที่ถูกเปิด

มันเผยให้เห็นอะไรบางอย่างที่แม่ได้เห็นแล้วก็ยังไม่อยากเชื่อเหมือนอย่างแม่ว่า

“อะไรเนี่ย โน่นนะ”

พ่อถามด้วยน้ำเสียงตกตะลึง ไซ้ว่าถามเพราะไม่รู้จักมันอย่างแท้จริง เพราะในโลกนี้ไม่มีใครที่รู้ว่ามันคือตัวอะไร

สัตว์เลื้อยคลานด้วยนมตัวเล็ก มักเดินเตร็ดเตร่ทุกซอกทุกมุมในเมืองด้วยขาเรียวเล็กสี่ข้างที่ยื่นออกมาจากลำตัวรอบอ้วนสี่เท้า และกวัดแกว่งหางคล่องแคล่วคล้ายแล้ พลังขุดคุ้ยกองขยะกับท่อระบายน้ำ อย่างน้อยๆ ครอบครัวยามองว่ามันเป็นสิ่งมีชีวิตที่ไม่น่าพิศมัยเอาเสียเลย ทว่าร่างอันอ่อนแรงของสิ่งมีชีวิตนั้นไม่ได้มีเพียงตัวเดียว แต่มีจำนวนมากมายับไม่ถ้วน กองทับถมกันเป็นภูเขาเลากา...

“ใครมาเล่นพิเรนทร์อะไรแบบนี้...”

ใบหน้าของพ่อเปลี่ยนเป็นสีแดงกำในชั่วพริบตา

“เฮ้ย อะไรกันเนี่ย...”

ยิ่งพ่อโกรธเกรี้ยวมากเท่าไร สีหน้าของแม็กก็สุขุมเยือกเย็นมากขึ้นเท่านั้น ทั้งที่กำลังเขม่นมองสุสานหนูด้วยสีหน้าตะลึงงัน แต่ดูเหมือนจะเย็นกว่าเมื่อครู่มาก แม่มพุดราวกับเคี้ยวแล้วบ้วนมันออกมาที่ละคำ

“ฉันว่าฉันรู้แล้วละ”

“รู้อะไร”

พอกับฉันต่างจ้องมองแม่พร้อมกัน แสงวาวผ่านดวงตาของแม่ชั่วคราว ฉันไม่รู้ว่ามันเป็นแววตาที่มีความสะพรึงกลัวแผ่ซ่าน หรือเป็นแววตาขกขยโอกาสกันแน่ แม่ใช้มือข้างหนึ่งลูบไล้ต้นคอพลงพุดต่อ

“คนที่จะทำเรื่องพรรค์นี้ได้ หมายถึงคนที่จะทำเรื่องพรรค์นี้กับฉันได้นะ”

คนที่บังอาจทำเรื่องพรรค์นี้กับฉัน ถึงแม้ว่าแม่ไม่ได้พุดเสียงดัง

แต่ฉันก็ได้ยินชัดเจน บังอาจ บังอาจทำกับฉัน...

แม่ได้กำหนดตัวผู้ร้ายไว้ในใจเรียบร้อยแล้ว

การกำจัดหนูเป็นงานเหนื่อยยาก เราลองแจ้งเรื่องกับศูนย์บริการประชาชนและติดต่อไปทางบริษัทเอกชนหลายแห่ง แต่ไม่มีที่ไหนรับปากว่าจะรีบรุดเข้ามาช่วยกำจัดให้ สุสานหนูถูกปล่อยปละละเลยอยู่ในสภาพนั้นหน้าประตูบ้านเราตลอดสองวันเต็ม ระหว่างนั้นแม่ได้ทำประชาตติเพื่อนบ้าน และอีกด้านหนึ่งก็จดจ่อกับการปกป้องต้นจินจากสุสานหนู

ตั้งแต่ตอนต้นจินยังเด็ก เขามีร่างกายอ่อนแอจึงเจ็บป่วยง่าย บรรดาโรคที่ทำให้ต้นจินทุกข์ทรมานส่วนใหญ่แล้วมีชื่อโรคว่าไวรัส อย่างโน้นอย่างนี้ หรือไม่กี่โรคภูมิแพ้อย่างโน้นอย่างนั้น แม่บอกว่าต้นจินภูมิต้านทานโรคต่ำจึงเป็นเช่นนั้นด้วย และโทษตัวเองด้วยว่าที่ต้นจินเป็นแบบนี้ก็เพราะตอนแม่มีเขา เกิดเหตุการณ์หลายอย่างมากมาย เสียจนทำให้แม่เครียดจัด ความจริงแล้ว トラบโดที่ยังเป็นห่วงต้นจิน แม่ก็มีกวิตกกังวลอยู่เสมอ นั่นละ

ก่อนหน้านี้ไม่นาน ต้นจินป่วยด้วยโรคผิวหนังชั้นรุนแรง ใบหน้ากับมือจึงมีแต่แผลอักเสบหลากสีอยู่เต็มไปหมด เราไม่รู้นั่นคืออาการแพ้อะไรและไปแพ้เอาตอนไหน ฉะนั้นการไม่อาจเคลื่อนย้ายสุสานหนูได้อย่างรวดเร็วจึงเป็นเรื่องน่าปวดหัว เราต้องรีบกำจัดเสียก่อนที่เชื้อโรคไม่ทราบชื่อที่อาจดำรงอยู่ในร่างกายของหนูที่ตายแล้วจะเข้าสู่ร่างกายของต้นจิน แล้วก่อให้เกิดโรคที่เป็นปริศนา

พอหาถุงพลาสติกสีดำใบใหญ่มาปิดคลุมสุสานหนูเอาไว้ เพื่อแก้ปัญหาชั่วคราวจนกว่าบริษัทกำจัดเชื้อโรคจะเข้ามา ทว่าละแวกนี้ไม่มีใครสักคนที่ไม่รู้ว่าสิ่งที่ถูกซุกซ่อนอยู่ใต้ถุงพลาสติกสีดำคืออะไร

ผู้คนรวมกลุ่มพูดคุยซุบซิบอยู่บ่อยๆ และแต่ละคนก็พากันเอ่ยขึ้น
ทุกครั้งที่เดินผ่าน นี่มันเรื่องอะไรกัน ช่างพิลึกพิลั่นจริง ๆ นี่มัน
ฝีมือคนบ้า แล้วจะกำจัดยังไงล่ะเนี่ย ควรต้องรีบจัดการเร็ว ๆ ไม่ใช่
เหรอ...

แม้ไม่ได้รู้สึกว่ารุนใจหรือล้าละล้งเลย ฝ่ายที่ส่งเสียงดังคือ
บรรดาคนบ้านใกล้เคียงมากกว่า และแม่เป็นผู้รู้จักใช้ประโยชน์
จากการคุยโวโอ้อวดของผู้อื่น

คนที่แม่เรียกตัวก่อนใครคือเพื่อนบ้านผู้อาศัยอยู่ถัดจากบ้าน
เราไปไม่กี่หลัง คนอื่นเรียกบ้านหลังนั้นว่า ครอบครัวซอนฮีที่มาจาก
ฮวาซ็อน² และแม่สนิทกับแม่ของซอนฮีที่สุดในบรรดาครอบครัวซอนฮี
แม้ครอบครัวซอนฮีย้ายเข้ามาแล้ว แต่กลับเข้ากันไม่ได้กับพวก
เพื่อนบ้านอยู่ระยะหนึ่ง นั่นเป็นเพราะคนในหมู่บ้านไม่ชอบครอบครัว
ซอนฮี

บ้านสองชั้นหลังกะทัดรัดที่ครอบครัวซอนฮีประมูลมาได้นั้น
เจ้าของคนก่อนคือคนปูผู้เคยอยู่อาศัยพลางอุทิศกายใจซ่อมแซมบ้าน
หลังนั้นอยู่นาน ผู้คนละแวกนี้ต่างเรียกคนปูคนนั้นว่า ผู้เฒ่าที่
เคยทำงานศาลากลางจังหวัด ทุกเช้าผู้เฒ่าจะกวาดถนนในซอยและ
ดูแลสวนดอกไม้ หนึ่งในบรรดากิจวัตรประจำวันที่ต้องเกิดขึ้นแน่ ๆ
คือระหว่างที่พวกเพื่อนบ้านเดินทางไปโรงเรียนหรือไปทำงานจะได้พบ
และเฝ้าทักทายผู้เฒ่าที่กวาดถนนอยู่ ทุกคนถือว่าผู้เฒ่าเป็นเหมือน
พยานผู้รู้เห็นเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ในละแวกนั้น ฉะนั้นจึงไม่มีใคร
คลางแคลงใจเรื่องที่ว่าผู้เฒ่าจะใช้ชีวิตช่วงสุดท้ายอยู่ที่บ้านหลังนั้นเลย
แม้แต่คนเดียว รวมถึงตัวผู้เฒ่าเองด้วย

² ฮซ็อน ชื่ออำเภอหนึ่งในจังหวัดคังวอน อยู่ทางตอนเหนือของประเทศเกาหลีใต้ - ผู้แปล

ทว่าสีหน้าของผู้เฒ่าเริ่มหมองคล้ำลงตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ผู้คนพากันเล่าลือและแกล้งทำเป็นหัวง แม้เล่าว่าเพราะลูกชายบ้านนั้นสร้างปัญหา จึงทำให้ต้องสูญเสียบ้านไป รู้สึกเวทนาว่า โอ้ แล้วชีวิตมันปลายคนแก่จะทำอย่างไรดี คนแก่ แม่เรียกเจ้าของบ้านหลังนั้นว่าคนแก่เป็นครั้งแรก ผู้เฒ่ากลายเป็นคนแก่ในช่วงพริบตาได้เช่นนั้น หลังจากผ่านไปไม่กี่เดือนบ้านก็ถูกขายทอดตลาด และผู้เฒ่าก็ย้ายออกไปจากหมู่บ้านอย่างเงียบเชียบในที่สุด แล้วครอบครัวซอนฮีก็ย้ายมาจากฮวาซ็อน

เหล่าเพื่อนบ้านทำตัวราวกับว่ายังหลงเหลือเยื่อใยกับเจ้าของบ้านคนก่อนที่อยู่หมู่บ้านเดียวกันมาหลายสิบปี ครอบครัวซอนฮีที่รับซื้อบ้านซึ่งประกาศขายราคาถูกแล้วย้ายเข้ามาอยู่ทันทีจึงถูกพวกเขาแสดงท่าทีเมินเฉยอย่างสิ้นเชิง แม้ว่าครอบครัวซอนฮีขยับเข้าหาอย่างละมุนละม่อม แต่พวกเพื่อนบ้านกลับเอาแต่กระแอมในลำคอ พลังลอบมองตากัน ครอบครัวซอนฮี โดยเฉพาะแม่ซอนฮียากผูกมิตรกับพวกเพื่อนบ้าน หากเพื่อนบ้านมีงาน ไม่ว่างานอะไร เธอก็จะออกมามีส่วนร่วมอย่างขมิ้มมันจนได้เห็นความกระตือรือร้น แต่ไม่ค่อยมีใครสนใจความพยายามเช่นนั้นอยู่ดี

มีอยู่เพียงหนึ่งคน แม้ฉันต่างจากคนอื่น แม่คอยหาโอกาสอันเหมาะสมแล้วยื่นมือช่วยเหลือแม่ซอนฮี ต้องเป็นช่วงที่แม่ซอนฮีผู้ไม่อาจเป็นสมาชิกคนหนึ่งในหมู่บ้านเกิดนึกท้อแท้ใจนี้ละ จึงเป็นจังหวะดีที่แม่จะออกโรง สิ่งที่เขาต้องการ ณ เวลานั้นคือไม้ตรีจิตเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น การหักท่ายเบา ๆ และแน่นอนว่าต้องอยู่ในสถานการณ์ที่เหมาะสมเจาะพอดีด้วย สถานการณ์ที่ฝ่ายตรงข้ามควรจะมีความมีโอกาสได้รับรู้ตำแหน่งของแม่ได้อย่างเต็มที่ แม่คงคิดว่า หากเป็นม้านั่งยาวในซอยที่พวกชาวบ้านรุ่นราวคราวเดียวกันมารวมตัว

พูดคุยกันเป็นประจำน่าจะพอใช้ได้ ม้านั่งยาวตัวนั้นตั้งอยู่ในตำแหน่งที่มองเห็นได้ชัดเจนมากจากตาดฟ้าบ้านเราที่ฉันมักใช้เวลาอยู่บนนั้น

วันนั้นผู้คนต่างคาบขาไว้ในละแวกบ้านและข้อมูลหลากหลายเดินเข้ามาหอมล้อมแม่เหมือนเคย แม่ซอนฮีปรากฏตัวขึ้นในที่สุด เธอคงออกมานอกบ้านเพราะได้เวลาที่ลูกสาวคนเล็กจะกลับจากเนิร์สเซอร์รี่แล้ว แม่เอ๋ยทักทายเธอหน้าตาเฉย แม่ซอนฮีเดินผ่านโดยไม่ได้อาดหวังอะไร จึงมีอาการเลิกลึกแล้วหยุดยืน เพียงชั่วอึดใจเดียว บรรยากาศอันแปลกประหลาดก็วนเวียนอยู่ระหว่างกลุ่มคนผู้รายล้อมแม่กับแม่ซอนฮีผู้หันไปหาแม่ คนที่มองเห็นช่องว่างท่ามกลางบรรยากาศอันคลุมเครือมีเพียงแม่คนเดียวเท่านั้น

แม่ซอนฮีรออยู่ครู่หนึ่ง พิมพ์พาลงเดินไปทางม้านั่งยาว แม่ต้อนรับเธอในท่านั่งตามเดิม พวกคนที่รู้สึกอึดอัดใจสังเกตดูท่าทีของแม่ พลังเยือกปากพูดทีละคนสองคน แม่ซอนฮีมีสีหน้าสดใสขึ้นทีละน้อย เธอคงมองสถานการณ์ออกอย่างถ่องแท้แล้วว่ามันเป็นไปอย่างไร เธอได้ตระหนักแล้วว่าใครเป็นคนยื่นมือช่วยเหลือ และเธอจะต้องจับมือใคร หลังจากนั้นแม่ซอนฮีจึงกลายเป็นมือขวาของแม่ผู้ทำประโยชน์ได้มากที่สุด

“นี่มันไม่ปกติจริง ๆ นะ ต้องเรียกว่าบ้าเลยละ ไซ้มัย ตัวเอง”

คนที่แม่เรียกว่าตัวเองคือแม่ซอนฮี ระหว่างที่ทั้งคู่ดื่มชาพลางพูดคุยกันที่โต๊ะกินข้าวในห้องครัว ฉันกับซอนฮีก็กำลังดูทีวีอยู่ในห้องนั่งเล่น ซอนฮีที่อยู่ตรงนี้ก็คือพักซอนฮีนั่นละ พักซอนฮีผู้เป็นลูกสาวคนโตของครอบครัวซอนฮีที่มาจากฮวาซ็อน

สาเหตุที่ฉันได้คลุกคลีกับพักซอนฮีนั้นเริ่มตั้งแต่เราอยู่โรงเรียนประถมที่เดียวกันและห้องเดียวกัน ด้วยการบังคับบัญชาของแม่

ทำให้มีแต่บ้านเรากับบ้านซอนฮีเท่านั้นที่จับฉลากจากการแบ่งสัน
อพาร์ตเมนต์³ได้ จึงส่งผลอย่างมากให้เราได้ย้ายมาอยู่คู่กัน จริงอยู่ที่
เดี๋ยวนี้พักซอนฮีอยู่เคียงข้างฉันพร้อมกับช่างสังเกตและสอดรู้สอด
เห็นมากขึ้นด้วย แต่พักซอนฮีในตอนนั้น พุดก็ไม่เก่ง แถมยังใส่ชื่อ
ไร้เดียงสาไม่มีที่สิ้นสุด ขอเพียงเปิดหนังสือการ์ตูนให้ เธอก็จะเอาแต่นั่งดู
แบบไร้สติได้ทั้งวัน จะว่าเป็นเด็กที่ฉันไม่เหมาะจะคบเป็นเพื่อนก็ได้ เธอเป็นแบบนั้นอยู่พักใหญ่เลยละ

เราเคยเฉยเมยต่อกัน จึงมักนั่งอยู่โดยไม่ค่อยได้พูดคุยกันนัก อันที่จริงในวันนั้นฉันก็ชอบให้มันเป็นเช่นนั้นมากกว่า เพราะอยากแอบฟังว่าแม่จะโหม่นน้ำใจแม่ซอนฮีด้วยคำพูดแบบใด ฉันเปิดช่องแอนิเมชันที่พักซอนฮีโปรดปรานทิ้งไว้ แล้วคอยเงี่ยหูทั้งสองข้างไปทางฝั่งห้องครัว

“มันน่าสยดสยองมากจริงๆ นะ คิดจะทำเรื่องแบบนั้นได้ยังไงกัน”

แม่ซอนฮีพูดสนับสนุน

“ก็สติไม่ดีด้วยกันทั้งคู่ นั่นละ”

“ทั้งคู่เหวอ รู้แล้วหรือว่าเป็นใคร”

แม่ซอนฮีได้ถามพลางกะพริบตาปริบๆ ฉันรู้ว่าเธอที่มึนทื่อและไม่มีไหวพริบ แต่บางครั้งฉันก็รู้สึก أنهاจริงจังแก่งัดข้อบื้อ และฉันนึกถึงคำพูดของแม่กับพ่อเกี่ยวกับแม่ซอนฮีขึ้นมาได้ แม่วางถ้วยชาพลางจ้องมองแม่ซอนฮีอย่างนิ่งเงียบ

“นี่ตัวเอง”

แม่ซอนฮีเอาแต่ลูบคลำหูจับถ้วยชาโดยไม่พูดอะไร

“คิดว่าใครล่ะ”

³ การซื้อบ้านที่ประเทศเกาหลีใต้ใช้วิธีจับฉลากเพื่อคัดเลือกผู้มีสิทธิ์ซื้อ – ผู้แปล

“ไม่รู้สินะ...”

“แถวบ้านเราเนี่ย คนที่จะทำเรื่องร้ายๆ และน่าโมโหอย่างนี้ จะเป็นใครได้อีกล่ะ”

เมื่อตอนก่อนจะพูดขึ้นอีกครั้ง

“บ้านนั้นหรือ”

แม่ซอนฮีเอ่ยถามอย่างระแวงระวัง

“ว่าแต่ ลูกสาวบ้านนั้นยังเด็กอยู่แท้ๆ ที่เธอคิดว่าเป็นพวกนั้น ทั้งคู่มันก็...”

เธอยังพูดเสียงระมัดระวังเหมือนเดิม แม่ตัวสั้นพลางพูดตัดบท

“จะแม่หรือลูกสาวก็น่าสงของขวัญเหมือนกันแหละ”

“แต่เราไม่มีหลักฐานนี่นา”

เธอพูดถูก แม่ไม่มีหลักฐานสักอย่างที่จะกล่าวหาว่าบ้านนั้นเป็นคนร้าย แม่อาจคิดว่าไม่จำเป็นต้องมีหลักฐานก็ได้ เพราะต่อให้ไม่มีหลักฐาน แม่ก็กล่าวโทษว่าเป็นคนร้ายได้อยู่ดี ฉันไม่รู้เลยว่าแม่เรียนรู้สิ่งเหล่านั้นมาจากที่ไหนและเมื่อไร พอเห็นแบบนี้แล้วยังไม่มีหลักฐานอะไรเลยนอกจากเรื่องที่แม่มักพูดอยู่เป็นประจำว่า ถ้าแม่ไม่มีลูกคนที่สอง หมายถึงว่าถ้าไม่มีฉัน ปานนี่คงประสบความสำเร็จอยู่ในที่ทำงานที่แม่เคยทำไปแล้ว

“ฉันก็เลยรู้สึกไม่ยุติธรรมเอามากๆ อยู่เนี่ย ใครมาเห็นเข้าก็รู้กันทั้งนั้น แต่มันไม่มีหลักฐาน”

แม่พูดต่อด้วยท่าทีที่เหมือนกับกำลังรู้สึกไม่ยุติธรรม

“ฉันโชคดีมากเลยที่มีเพื่อนอยู่ด้วยตอนรู้สึกไม่เป็นธรรมแบบนี้...”

แม่มองตาแม่ซอนฮี พลังพูดราวกับเน้นย้ำอีกครั้ง

“ฉันโชคดีจริงๆ ที่มีเพื่อนอย่างตัวเอง”

“ก็ใช่นะสิ ฉันอยู่ข้างเดียวกับแม่จนตลอดนั้นล่ะ แต่ถึงอย่างนั้น

ก็เถอะ...”

“ตัวเองจะ”

แม่ผีนยมปากขึ้น

“ตัวเองเคยเห็นว่าความรู้สึกฉันทำงานผิดพลาดบ้างหรือเปล่า ให้อยู่หมู่บ้านเดียวกันกับพวกคนแบบนั้น แล้วเราจะรู้ได้ยังไงว่าจะเกิดเรื่องน่ากลัวมากขนาดไหนขึ้นมาอีก ฉันรู้สึกได้ตั้งแต่ครั้งแรกเลยนี่นา ชอบทำกิริยาแบบนั้น แถมยังไม่เคยทักทายพวกเพื่อนบ้านดี ๆ เลยสักครั้ง เห็นว่าลูกสาวบ้านนั้นย้ายเข้าโรงเรียนใหม่ได้ไม่นานก็โดดเรียนจนติดเป็นนิสัยไปแล้ว”

แม่มกล่าวเกินจริงไปมาก เท่าที่ฉันรู้คือทกโกซุมไม่มาโรงเรียนแค่ครั้งเดียวเท่านั้น เพราะเธอมีอาการท้องอืดหลังจากกินอะไรผิดสำแดงเข้าไป

แม่มสอนฮิมาแต่ลูกคลำหุ้บด้วยขาไปเรื่อยเปื่อย แม่เว้นจังหวะไปครู่หนึ่งแล้วก็โยนประโยคเด็ดออกมา น่าจะเป็นคำพูดที่เตรียมไว้ล่วงหน้าแล้วแน่นอน ประโยคที่แม่หมายจะใช้มันพลางดูสถานการณ์ไปพร้อมกัน ประโยคที่แม่จะใช้หากินเฉพาะในภาวะที่จำเป็นจริง ๆ เท่านั้น

“ฉันนึกถึงตอนที่ตัวเองเข้ามาในหมู่บ้านนี้ครั้งแรกเลยละ”

มือของแม่มสอนฮิจะงักงันในพริบตา แม่ใช้เวลาแม่มสอนฮิครู่หนึ่งเพื่อนึกถึงช่วงเวลานั้น

“ตัวเองทำตัวน่ารักมากติดกับบ้านนั้นเลย ฉันก็เลยชอบตัวเองไง”

ขนาดฉันเองยังฟังออกเลย คนที่โตแล้วทุกคนรวมถึงมือขวาของแม่มจึงไม่มีทางที่จะไม่เข้าใจความหมายของคำพูดนั้น นั่นเป็นคำเตือน คำเตือนว่าแม่มอาจทำให้เธอเป็นคนโดดเดี่ยวได้อีกครั้งไม่ว่าเมื่อไรก็ตาม คำเตือนที่ทิ่มแทงความรู้สึกของคนที่เคยมีชีวิตโดดเดี่ยว

เดี๋ยวตาย

แม่ลอบมองปฏิกิริยาของแม่ซอนฮีแล้วค่อย ๆ ยกถ้วยชาขึ้นจิบ
อีกหนึ่งแล้วเอ่ยขึ้น

“แต่ตัวเองคงจะคิดไม่เหมือนฉัน”

“มะ...ไม่หรอก ไม่ใช่ออย่างนั้น”

“จั้นหรือ”

ใบหน้าของแม่มีรอยยิ้มแบบยล

“ตัวเองก็คิดเหมือนกับฉันสินะ”

“ใช่สิ ฉันก็คิดเหมือนกัน”

แม่ซอนฮีไม่ลังเลอีกต่อไป เธอแสดงความตั้งใจมุ่งมั่นว่า ไม่ว่า
แม่จะคิดเห็นอย่างไร เธอก็จะไม่ชักใช้ไล่เลียงอีกแล้ว

“เพื่อนเราดีที่สุดจริงด้วย”

แม่วางมือลงบนหลังมือของแม่ซอนฮี

แล้วเรื่องราวทั้งหมดก็ดำเนินไปอย่างราบรื่นและรวดเร็ว

บรรดาเพื่อนบ้านต่างร่วมแรงร่วมใจกันซ่อมแซมหลังคาและรั้ว
ทกโกซม พอพวก ‘ตัวเอง’ ของแม่ได้รับสารของแม่ซอนฮีแล้วเริ่ม
เคลื่อนไหว ในไม่ช้า พวกเพื่อนบ้านแทบทุกคนต่างก็ร่วมผสมโรง
ด้วยทันที อาจเพราะคิดว่าเป็นโอกาสทองที่จะได้ขับไล่เพื่อนบ้าน
ที่เกลียดชังฝังใจเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว พวกนั้นจึงตั้งอกตั้งใจลงมือไปตาม
วิธีของตนอย่างเต็มที่ แล้วนับตั้งแต่ช่วงเวลาหนึ่งเป็นต้นมา ก็ทำ
ราวกับว่ารู้สึกสนุกสนานกับการกระทำนั้น พวกเขาไม่ได้ลงมือโดย
ลำพัง จึงอาจไม่ได้รู้สึกละอายใจในสิ่งที่ทำลงไป

ทกโกซมกับแม่ของเธออดทนเก่งมาก ทว่ายิ่งทั้งคู่เฝ้าเจตน์เจต
การล่อลวงละเมิดทั้งหลายมากเท่าใด การถูกผู้อื่นกลั่นแกล้งก็ยิ่งทวี

ความรุนแรงมากขึ้นเท่านั้น ฉันได้ยินเสียงเหมือนว่าพวกนั้นกัดฟัน
นี่มันความผิดพวกเธอชัด ๆ ทั้งที่พวกเราไม่ชอบพวกเธอขนาดนี้ แต่
ทำไมยังอยู่กันอย่างปกติสุขได้อีกล่ะ ในที่สุดพวกเขาจึงกลายเป็น
เชื้อไปแล้วว่าพวกตนรู้สึกเกลียดชังครอบครัวทกโกซุมขึ้นมาจริง ๆ
และแสดงความรู้สึกโกรธแค้นชิงชังอย่างเปิดเผยเต็มที่ ตอนแม่กับ
ลูกสาวทกโกซุมเดินผ่าน มีคนพูดพล่ามต่อหน้าเธอด้วยว่าคนอะไร
หน้าด้านหน้าทอนได้ขนาดนี้ ความแค้นของแม่กับลูกสาวท่ามกลาง
บรรยากาศเช่นนั้นถึงขั้นสร้างความประหลาดใจได้มาก

ฉันเฝ้ามองสถานการณ์ละแวกบ้านที่เลวร้ายยิ่งขึ้น พลังนึก
เห็นอกเห็นใจทกโกซุมอยู่บ้าง แน่ละว่าฉันจะพูดคำว่าเห็นใจได้ก็ตอนที่
ตัวเองมีความสบายใจมากกว่าอีกฝ่าย ฉันเป็นลูกสาวของแม่ และ
ในโลกของแม่ไม่มีใครสามารถปฏิบัติกับฉันเหมือนที่ทำกับทกโกซุมได้
นั่นเป็นเพราะจิตใจที่อ่อนแอลงขนาดนั้นใช่ไหม หรือเป็นเพราะความ
สนอกสนใจเด็กรุ่นเดียวกันผู้ดูเหมือนว่าไม่สิ้นคณลงเลยสักนิดแม้ใคร ๆ
จะระรานมากเพียงใดก็ตามกันล่ะ แม้เป็นพฤติกรรมที่ฉันไม่สมควรทำ
แต่ในช่วงนั้นฉันมักชะเง้อมองบ้านของทกโกซุมอยู่บ่อยครั้ง

วันนั้นก็เหมือนเช่นทุกวัน พอเดินเตร่ไปมาหน้าบ้านหลังนั้น
จู่ ๆ ฉันก็เห็นช่องเล็ก ๆ ที่หากมองอย่างผิวเผินก็อาจจะไม่ทันสังเกตเห็น
เป็นช่องว่างเล็กมากที่อยู่ระหว่างบานประตูกับวงกบของประตูรั้ว พอเห็น
ได้ว่ประตูไม่ได้ล็อก ฉันก็ขยับมือออกไปทันทีทันใด ทั้งที่แต่ละมันอย่าง
เบามือ แต่ประตูรั้วกลับเลื่อนพรวดไปข้างหน้า แล้วจากอันเหลือเชื่อ
ก็ปรากฏขึ้น

พวกแมว บรรดาแมวถูกจับห้อยลำตัวอยู่รอบทกโกซุมผู้ยืนอยู่
ตรงกลางลานบ้าน แม้ขณะที่พวกแมวนับสิบตัวห้อยอยู่กลางอากาศ
ราวกับถูกตะปุดตอตรึงและดันทุรนทุรายด้วยความเจ็บปวดนั้น ทกโกซุม

กลับยืมแบบฟิลิปป์หันออกมาได้โดยที่ไม่หวั่นไหวเลย ใบหน้าบูดเบี้ยวที่โผล่ออกมาจากเส้นผมสีดำสนิทที่ปล่อยยาว...ทกโกซมกระตุกเกร็ง ใบหน้าหลายครั้งก่อนระเบิดเสียงหัวเราะออกมากะทันหัน ร่างของพวกแมวพุ่งทะยานสูงขึ้นอีกพร้อมกับเสียงหัวเราะของเธอ พวกแมวที่นำส่งสารต่างพากันชักดิ้นชักงอ และเพราะเหตุนั้น ขนแมวจึงร่วงพูลงมาจากท้องฟ้า ส่วนทกโกซมก็หัวเราะคิกคักราวกับว่านั่นเป็นเรื่องน่าขบขันมาก

ตอนนั้นฉันเผลอออกแรงที่มีมือโดยไม่รู้ตัว จึงผลักประตูออกไปอีกแล้ว แอ็ด มันส่งเสียงขยับ ทกโกซมหันมา เวลาเดียวกันนั้นเอง บรรดาแมวที่อยู่เหนือศีรษะของทกโกซมต่างร่วงลงสู่เบื้องล่าง หัวใจฉันหล่นวูบไปอยู่ที่ตาตุ่ม พวกแมวตกใจจึงส่งเสียงร้องคำรามโดยพร้อมเพรียงกันซ้ำแล้วซ้ำเล่า ถึงอย่างไร ก็ยังโชคดีที่พวกมันไม่ได้ร่วงหัวที่ตกลงไปกับพื้นดินในท่านั้น พวกแมวยังลอยเต้งเต้งอยู่ระดับหัวเข่าของทกโกซมในท่าคล้ายกับมีบางอย่างเกี่ยวต้นคอพวกมันไว้

“โอ๊ะ โอ๊ะ...”

ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ ฉันอยากกลับล้างท่าทีของตัวเองที่เคยงุนงงแบบนั้น อยากตัดเอาช่วงเวลานั้นที่สตัฟฟ์ไว้ในความทรงจำของฉันเรียบร้อยแล้วทิ้งไป

ทกโกซมจ้องมองฉันอย่างทะลุทะลวงโดยไม่พูดอะไร สายตาเธอจ้องร่างฉันเหมืกราวกับจะเจาะทะลุเหมือนกับที่พูดจริง ๆ ฉันผีนกกลืนน้ำลายเอือก ใบหน้าเปลี่ยนเป็นสีแดง ขาสั่นงัก ๆ ศัตรูของฉันเป็นแม่มด แม่มดตัวจริง แม้ไม่รู้ว่าเธอร้ายกาจแบบนั้นได้อย่างไร แต่ฉันมั่นใจว่าเธอมีความสามารถอันเหลือเชื่อแน่นอน

“เปล่านะ ฉัน คือฉัน...”

ฉันน่าจะปิดปากเงียบไปเลยดีกว่า หากทำแบบนั้นคงจะดูโง่เขลา

น้อยกว่านี้

“ฉันนะ คือว่า ที่ตั้งใจแอบดู...”

ช่วงเวลาที่พูดแก้ตัวฉันก็ตระหนักขึ้นมาได้ว่า เกียรติและศักดิ์ศรีที่ฉันรักษาไว้ตลอดช่วงเวลาที่ผ่านมา อีกทั้งหมายจะรักษามั่นต่อไปนั้น ได้พังครืนลงแล้ว ความคิดที่ไม่รู้ว่าเวลานี้ศัตรูที่น่าสยดสยองของฉันนั้น จะจัดการฉันอย่างไร ทำเอาเป็นกังวลเสียจนละล้าละลักแก้ตัว โดยไม่ทันได้คำนึงถึงควมมีหน้ามีตา ตัวฉันนี้ช่าง...น่าอับอายเหลือเกิน เมื่อแวตาทองของทกโกซมที่ดูเฉยเมยและคล้ายกับถามว่าเป็นอะไรของเธอนั้นเอาชนะร่างกายฉันได้ทั้งตัว ฉันจึงรู้สึกเหมือนยืนอยู่ตัวเปล่า-เปล่าเปลือย ฉันกัดฟันแน่นและกลืนน้ำตาเอาไว้ กล้ากลืนความรู้สึกเสียศักดิ์ศรีลงไปพร้อมกับน้ำตาด้วย จากนั้นก็หันหลังกลับแล้ววิ่งเตลิดเปิดเปิงออกมา

ฉันถูกทกโกซมแย่งตำแหน่งพระราชินีไปในวันนั้น มีเพียงทกโกซมกับฉัน และพวกแมวที่รู้ความจริงข้อนั้น ไม่กี่วันต่อมาตอนที่ครอบครัวของทกโกซมหายตัวไปอย่างกะทันหัน ฉันแอบนึกโล่งใจอยู่คนเดียว คิดว่าโชคดียังที่ไม่มีใครล่วงรู้ว่าฉันพ่ายแพ้ทกโกซมเสียแล้ว ฉะนั้นจึงไม่ทางที่ฉันจะนึกยินดีที่ได้พบทกโกซมอีกครั้ง

ต้องเผชิญหน้าอย่างมีสติเอาไว้ เพราะอำนาจคือสิ่งที่ฉันใช้ในยามนั้น ยามศัตรูผู้คุกคามตำแหน่งของฉันปรากฏตัว หมายถึงเวลานั้นนั้นล่ะ